

Modlitwa Jakuba - wiersz

Modlitwa -
Tchnienie miłości,
Ujęte w niezdarne słowa,
To nić złota,
Co w ciche wieczory
Przez krzyż Chrystusa
Łączy nas z Bogiem,
Gdy noc
Zapala światła marzeń.
Modlitwa - to szept serca,
Walką dnia strudzonego,
Dar Ojca Niebieskiego!
Modlitwa - to łzy samotnika,
Kiedy z pieśnią słowika
Ku niebu wyciągam ramiona,
A gwiazdy lśnią
Tajemnicze, milczące,
I moje modlitwy - wołające,
Jak metafory lśniące
Płyną ku gwiazdom północy,
Gdzie Bóg...
I tron Jego mocy!
Rozmodlone Jakuba westchnienia
Po złotej Jakuba drabinie
I łaska Boża płynie
Wśród rannej zorzy świtu,
Wschodzący blask błękitu.
A wieczorem, gdy rozmodlony
Podnoszę wzrok

W czarne nieba aksamity...
Zasłuchany, zamyślony
Kieruję krok Przed tron Twój,

O Boże mój!...
Tam Cię widzę,
Jak z rąk anioła stróża
Odbierasz perły mych pragnień
I róże - tęsknoty moje We łzach zanurzone.

O, złoty śnie Jakubowy,
O, duszo rozśpiewana
Nocy ciszą - łaską Pana,
Płyn... płyn...
Ponad mrokami,
Przez cierpienia,
Modlitwą uskrzydłona,
Wstępuj po skarby nieba -
Po złotej drabinie Jakuba.
Aniele -
Nie wybijaj mi biodra,
I tak utykam już -
Wśród burz...
Puszczę cię - bo wiem,
Że mi będziesz błogosławił!
Na moje Amen.

Kaleta Stanisław
R-
„Straż”